WESTERN

DIME NOVELL

19

VÂNĂTOARE DUPĂ CRIMINAL

de Pete Hackett

NR. 4

PETE HACKETT

VÂNĂTOARE DUPĂ CRIMINAL

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE
2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – FEBRUARIE 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.

Citiţi în numărul ACESTA a patra misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

VÂNĂTOARE DUPĂ CRIMINAL

VOLUMUL 4

TRADUS ŞI REVIZUIT – ISTRATE PETRU 2016

PETE HACKETT

Capitolul I

ÎN LOCALITATEA CANADIANa a fost prădată diligenţa poştală, care transporta 25 000 de dolari în oraş. Hoţii n-au avut nici o milă şi i-au împuşcat pe conducător şi însoţitorul său de pe capră. Când şi-a făcut sosirea potera din oraş, conducătorul diligenţei sau vizitiul cum i se mai spune, sângera din belşug iar însoţitorul a mai apucat să spună şerifului că au fost patru omeni mascaţi, după care a murit şi el. În diligenţă nu călătoreau de astă dată pasageri. Dacă ar fi făcut-o ar fi murit şi ei. Hoţii nu şi-au permis nici un risc şi au dat dovadă de întreaga brutalitate de care erau în stare. În ceea ce-l priveşte pe însoţitorul diligenţei l-au crezut iniţial mort.

Era cam pe la amiază când am ajuns în dreptul primelor case din oraş. Şoseaua pe care circula diligenţa din Amarillo până aici, continua mai apoi în oraş cu strada principală (*Main Street*). Praful se ridicase sus iar per ambele părţi ale străzii se înşirau casele cu faţadele pestriţe, acoperişurile ţuguiate şi porticuri care de care mai alambicate. Doar puţini oameni mai circulau la această oră a zilei. De altfel era o zi posomorâtă şi ploioasă iar de pe acoperişuri şi streşini picurau stropii mari de ploaie. Sub copitele

calului meu plescăia şi stropşea, şi nu era de mirare întrucât de-abia de o oră se potolise ploaia. În ceea ce mă priveşte purtam încă vechea mea pelerină de vreme rea, dar norii grei şi joşi nu prevesteau nici în restul zilei nimic bun. Înaintea biroului şerifului m-am oprit şi am descălecat legându-mi calul de grilaj. Animalul fornăi şi dădu cu coada. De cealaltă parte a şoselei unde era plasat magazinul general un om se oprise holbându-se la mine. Era proprietarul. Îl cunoşteam pentru că nu fusesem de prima dată în oraş.

Am intrat puţin mai târziu în biroul şerifului. În oraş postul de şerif al comitatului ţinea de comitatul general Hemphill. Numele reprezentantului legii era James Shelton avea 46 de ani şi cu siguranţă aparţinea tagmei şerifilor de calitate. Shelton stătea în spatele biroului său şi îşi curăţa arma. Aici în oficiu mirosea a ulei de armă şi ceară. Revolverul producea câte-un clic din când în când iar geamul prăfuit acoperit cu perdea verde muştele jucau tontoroiul încolo şi încoace. În ochii vultureşti ai lui Shelton pâlpâiră luminiţe:

– Ah, Logan.

Judecătorul pare să fi reacţionat instantaneu.

– Ai venit singur?

Am dat din cap, am mers până aproape de măsuţa biroului, mi-am potrivit scaunul liber, singurul de altfel şi m-am aşezat.

– Cu cât trece mai mult timp cu atât creşte probabilitatea ca toate omorurile astea să rămână neelucidate, m-am pronunţat eu.

– Poate că ai dreptate marshall, admise mormăind şeriful, trecându-şi degetul gros şi arătătorul peste barba uriaşă şi neţesălată de sub nas.

– Sunt sigur că am.

– Când a ajuns vestea atacului diligenţii în oraş am plecat într-acolo în fruntea unei poteri, numai că ploaia a spălat bine urmele. A trebuit să ne reîntoarcem în oraş fără să fi făcut mare scofală.

– Atacul a avut loc la cinci mile înainte ca diligenţa să ajungă în uriaş, am precizat eu. Prin urmare este puţin probabil ca făptaşii să fi venit din Amarillo. Asta ar fi însemnat să călărească o sută de mile pentru a da atacul tocmai la cinci mile depărtare de oraş.

Am făcut o mică pauză. Şeriful începu să-şi remonteze revolverul.

– Cine ştia în Canadian că în diligenţă erau transportaţi cei 25000 de dolari care trebuiau securizaţi în banca oraşului? am întrebat eu în cele din urmă.

– Bancherul în primul rând, eu, şi probabil Lane Rodgers, replică şeriful după un scurt moment de reflecţie.

– Cine este acest Lane Rodgers? m-am interesat eu.

– Funcţionarul. Sau cu alte cuvinte casierul băncii, cel care primeşte şi înregistrează banii.

Păzitorul legii răsuflă adânc.

– Despre mine, pot spune că am conştiinţa curată, şi că nu fac parte din tagma hoţilor, marshall. Dar este de neimaginat ca Charley Wingard, adică bancherul să fie acel care a ordonat atacul diligenţii. De fapt au fost patru oameni. Poate că a fost cineva din Amarillo, care să fi ştiut despre transportul banilor. Cu siguranţă au fost amestecaţi mai mulţi oameni.

Am ridicat din umeri.

– Pentru a-i demasca pe autori şi a-i pedepsi pentru furt şi crimă, am fost trimis aici, şerifule. Va trebui să dorm câteva ore după care voi pleca la locul unde s-a produs atacul, să adulmec şi eu puţin. O să te rog doar să-mi arăţi locul.

– Nu vei mai putea găsi nimic acolo marshall. Cum spuneam, ploaia…

Mi-am luat calul de dârlogi şi l-am condus înspre grajd. Grăjdarul, un individ de vreo 30 de ani m-a întrebat dacă venisem în legătura cu atacul diligenţii şi i-am confirmat.

— Sărmanul Buck, se lamentă el. În anul care vine făcea 60 de ani; voia să iasă la pensie pentru a-şi petrece ultimii ani în Dalhart alături de feciorul său. Glontele unui bandit i-a curmat speranţele. Bănuiesc că fii aceştia de căţea şi-au propus de la bun început să nu mai lase în viaţă nici un martor.

– Foarte posibil, am spus, atârnându-mi pe umăr coburul şeii şi scoţându-mi carabina Winchester din apărătoare. Totuşi însoţitorul conducătorului diligenţii a mai putut să spună că au fost patru mascaţi.

– Numai că asta a fost tot. Nici nu-ţi poţi imagina de câtă brutalitate sunt în stare semenii noştri când vine vorba despre bani şi lăcomie, mârâi ca pentru sine grăjdarul.

– Despre asta aş putea să compun şi un cântec, am spus eu, dându-i dreptate.

După care am părăsit staulul îndreptându-mă înspre hotel unde aveam de gând să închiriez o cameră. Deabia am reuşit să-mi scot pelerina şi să-mi trag cizmele când am auzit bătăi în uşă.

– Cine este acolo? am strigat eu.

– Charley Wingard, bancherul, a venit prompt, răspunsul.

Nu prea eram pregătit de vizite după ce am călărit atât de mult venind din Amarillo, şi aveam nevoie de răgaz şi odihnă. Cu toate astea am descuiat uşa şi am lăsat omul să intre. Omul din faţa mea avea cam 40 de ani, era de înălţime medie şi cu siguranţă era supraponderal, cam cu vreo 15 kilograme dacă l-ai fi aşezat pe cântar. Părul îi începuse deja să încărunţească. Era îmbrăcat într-un costum albastru închis, iar sub jachetă purta o cămaşă albă ornată la gât de o cravată în ton cu întreaga ţinută.

– Şeriful mi-a comunicat că aţi sosit în oraş, marshall, mi se adresă el, întinzându-mi mâna.

După ce ne-am strâns mâinile l-am poftit să intre în cameră rugându-l să ia loc la singura măsuţă care

exista în încăpere. Privirea ochilor săi de-un albastru-cenuşiu se pironi asupra mea.

– Aveţi vreo idee de unde ar putea începe cercetările? m-a întrebat el.

M-am lăsat să cad pe marginea patului.

– Pentru început ţin să văd locul atacului. După aceea vom mai vedea. Dar dacă tot sunteţi aici mister Wingard, cine mai ştia de sosirea banilor? În afară de dumneavoastră, desigur.

Răspunsul a venit spontan:

– Şeriful şi Lane Rodgers, casierul. Dar amândoi sunt deasupra oricăror bănuieli. Credeţi că hoţii pot fi din oraşul nostru?

Privirea sa întrebătoare se pironi pe buzele mele.

– Nu ştiu. După ce mesagerul din Canadian a adus vestea despre jaful săvârşit aici, am stat de vorbă cu responsabilii din Amarillo cu expedierea banilor cu Wells Fargo. Dar aceştia stau deasupra oricăror bănuieli. Este greu de crezut că cineva care plănuieşte atacul diligenţii parcurge 100 de mile în urma sa pentru a o ataca la 5 mile depărtare de destinaţie.

– Numai dacă n-ar fi voit ca în acest fel să îndrepte cercetările într-o direcţie greşită.

Am scuturat capul.

– A fost doar o părere. Sigur, nu putem şti deocamdată, dar nimic nu este exclus. Sunteţi sigur că nu aţi mai vorbit cu nimeni despre transport?

Faţa directorului băncii se posomorî.

– Fireşte că sunt sigur. Nu lucrez de ieri la bancă. Ok, marshall, o să vă explic acum motivul vizitei mele. Mă aştept ca să lămuriţi lucrurile. Banca nu-şi poate permite pierderea atâtor bani. Wells Fargo cu greu va fi de acord să ne acorde despăgubiri. Aşa că sunteţi singura speranţă de a ne recupera banii.

– Este de la sine înţeles. Voi face tot ceea ce-mi stă în putinţă să-i demasc pe hoţi şi totodată pe ucigaşi. Nu fac nici un secret în a spune că recuperarea banilor

vine abia pe locul doi după primul imperativ, mister Wingard. Banditţii ăştia au omorât doi oameni. Şi pentru asta vor trebui traşi la răspundere în primul rând.

Capitolul II

DUPĂ-AMIAZA TÂRZIU şeriful James Shelton, mă însoţi la locul atacului. Am lăsat să-mi colinde privirea cât putea cuprinde pe terenul din jur. Dealuri, coline, arbuşti, tufişuri, şi arbori izolaţi. În nord şoseaua se pierdea printre coline, iar înspre sud-vest perspectiva era mult mai generoasă, după care aceasta, şoseaua adică, dispărea în dosul unor dealuri. Era un loc deosebit de propice pentru un atac.

– Părerea mea, remarcă şeriful, este că banditii s-au postat de ambele părţi ale şoselei, mascaţi de colinele presărate cu tufişuri de unde i-au luat la ţintă pe oamenii de pe capră. Vizitiul şi însoţitorul său. N-au avut apoi de făcut decât să ia sacii cu bani din diligenţă şi să dispară. Ploaia a făcut restul.

Am încuviinţat, dând din cap, apoi mi-am mânat calul înspre colina din partea dreaptă călărind un pic înspre nord. Erau suficiente tufişuri şi stânci de înălţimea unui om, care puteau servi de adăpost mascat trăgătorilor. Nu am descoperit nici cea mai mică urmă. Iarba pe care o călcaseră probabil banditii şi caii acestora se ridicase din nou pe verticală după trecerea ploii. În iarba prăfuită se zărea o potecă, dar praful se spălase şi nu-mi puteau da nici un indiciu din ce parte veniseră şi unde merseseră banditii după atacul

diligenţii. Calul mă readuse îndărăt pe şosea unde mă aştepta şeriful. Acesta mă examină cu o mină întrebătoare şi de aceea i-am răspuns.

– Ai avut dreptate şerifule. N-am găsit nici o urmă din care să pot trage vreo concluzie. Să ne reîntoarcem.

Pe când ne îndreptam înspre oraş, şeriful mă întrebă:

– A fost deja Wingard pe la dumneata, marshall?

– Da.

– Şi?

– Mi-a adeverit că numai 3 oameni ştiau despre transportul banilor. El, dumneata, şi casierul său, Lane Rodgers.

Şeriful comitatului îmi aruncă repede o privire piezişă care nu-mi scăpă.

– Am spus şi eu tot ceea ce ştiam în această privinţă, marshall.

– Dumneata şi bancherul sunteţi deasupra oricăror bănuieli. De asemenea a ţinut morţiş să afirme că nu a discutat cu nimeni despre transportul banilor. Cum stau lucrurile cu dumneata şerifule?

– N-am suflat nici o vorbuliţă, nimănui. Pe cuvânt de onoare, mă asigură el.

Când am ajuns în oraş se întuneca. Bolta plină de nori nu lăsa să penetreze nici o rază de soare astfel încât seara sosise mai devreme decât pe timpul zilelor însorite. Noroiul de pe Main Street începuse să se usuce. Câţiva trecători începură să se uite la noi. În timp ce şeriful călărea înspre sediul oficiului său, eu mi-am îndreptat calul înspre grajd.

– Ei, s-au descoperit ceva urme? a fost prima întrebare pe care mi-o adresă grăjdarul.

Am clătinat capul:

– Nu. Nici nu mi-am făcut cine ştie ce speranţe când m-am deplasat într-acolo.

I-am încredinţat calul omului, am desfăcut coburii şeii, scoţându-mi carabina din apărătoare.

– Ce fel de om este acest Lane Rodgers? am întrebat eu ca din întâmplare.

Grăjdarul păru să se gândească puţin mai temeinic la întrebarea mea, îşi încreţi fruntea după care replică:

– Lane este un om de treabă. N-are nimic de-a face cu afacerea asta. Trăieşte cu mama lui într-o căsuţă chiar lângă bancă. Întotdeauna a dorit să meargă în est şi să devină jurist. Dar după ce tatăl lui a murit acum 10 ani nu a vrut să-şi lase mama singură în oraş. După un timp a fost angajat de Charley Wingard. De atunci nu cred că se mai gândeşte la plecare.

– Poţi să-mi spui ce ştii despre Wingard? l-am întrebat eu, fără ocolişuri.

Responsabilul „stabilimentului”, se mulţumi să-şi ţuguie buzele, păru să reflecteze înainte de a-mi spune:

– Este căsătorit, dar perechea nu are copii. Wingard a sosit în oraş când banca fusese întemeiată de şase sau şapte ani. Nu se poate spune nimic negativ despre el. S-a stabilit în Canadian şi e bine văzut şi respectat de asemenea.

I-am mulţumit omului şi am părăsit grajdul. Gândurile mele se roteau în cerc. Doar trei oameni ştiuseră de transportul banilor; că mai putea fi şi un complice din Amarillo consideram că este exclus. Toate împrejurările în care se comisese jaful şi omorul duceau la concluzia că făptaşii trebuiau să fie din oraş. Trebuia să existe un loc încă neexplorat. Cine trăncănise oare, şi cine exploatase în favoarea sa, informaţia scursă?

După ce mi-am dus la hotel bagajul şi arma am trecut pe la frizer, după care am intrat în *saloon* (local) pentru a mânca ceva. Câţiva oameni prezenţi şi ei aici începuseră deja să şuşotească aruncându-mi priviri sfioase. Apăru şi şeriful care schimbă cu oamenii câteva cuvinte după care îşi făcu rondul. Am comandat o a doua bere, am fumat o ţigară după care m-am îndreptat înspre camera mea de hotel. Deja era

întuneric între casele de locuit întunericul era şi mai deplin, întrucât luna şi stelele tot nu putuseră apărea de după perdeaua de nori. La geamurile caselor se zărea licărind lumina. Oraşul părea paşnic şi liniştit, dar eu eram convins că în perimetrul acestuia trăiau patru criminali. De unde-mi venea această convingere nici eu n-aş fi putut-o spune. Poate că era vorba de-o intuiţie care de obicei transcende raţiunii. Îmi era cu desăvârşire clar că dacă mă înşelam, asta însemna o enormă pierdere de timp. În camera mea de hotel am remarcat imediat o foaie de hârtie etalată pe măsuţă, fixată cu scrumiera.

– *Dispari, copoiule*! stăteau scrise cuvintele pe hârtie, semnate cu un cap de mort.

Broasca uşii nu păru a fi forţată. Cel care-mi lăsase avertismentul trebuise să-şi însuşească cheia de la recepţie, de pe panoul atârnat acolo. Am coborât şi am sunat la recepţie. Patronul apăru de după uşă privindu-mă întrebător.

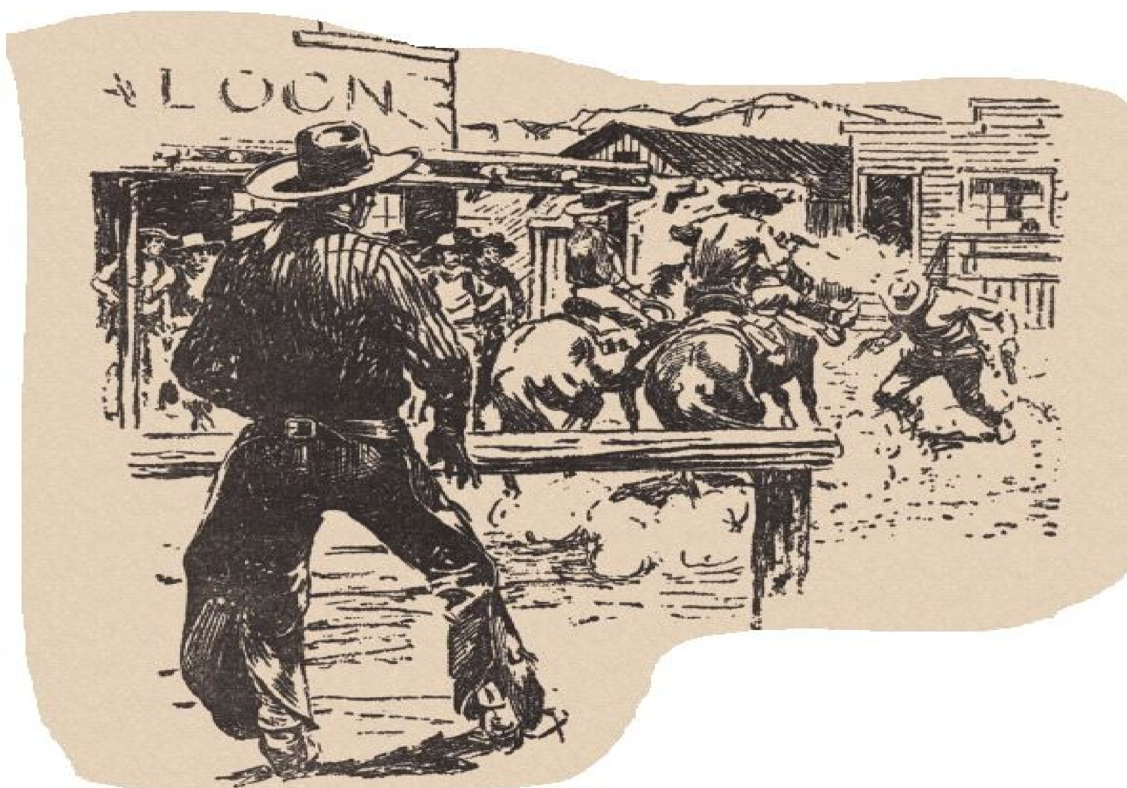
– În timp ce eram plecat să cinez, am avut o vizită nedorită, am pus eu. Cineva mi-a lăsat în cameră o notiţă de avertisment şi ameninţare. Cine a fost prezent aici pe timpul când eram în *saloon*?

– N-am văzut pe nimeni, îmi răspunse hotelierul. Pe de altă parte trebuie să mărturisesc că în ultimele două ore nu prea am fost prezent în hol. Dacă vine cineva trebuie mai întâi să bată la uşa mea.

Puteam număra pe cele cinci degete cum a procedat vizitatorul meu. Când nu se mai aţinea nimeni în lobby, a luat cheia de pe perete şi s-a furişat până la camera mea. Şi tot atât de tainic cum o făcuse când a urcat la mine, după ce a intrat în hotel l-a şi părăsit. Cartea cu numerele clienţilor şi distribuţia lor pe cameră stătea deschisă pe birou. În dreptul fiecărui nume stătea scris şi numărul camerei repartizate. Era vorba de-o ameninţare.

Cu toate astea simţeam o anumită satisfacţie dacă nu

chiar o plăcere. Fiindcă asta mă făcea sigur de faptul că ucigaşii rezidau încă în acest oraş. Se trădaseră singuri. Era vorba de prostie sau erau chiar atât de siguri pe ei? Dacă erau atât de siguri atunci trebuiau să plec de la concluzia că-şi vor transpune în practică ameninţările dacă nu le voi urma îndemnul. Chipul de mort cu care se semnaseră era mai elocvent decât o mie de cuvinte. Nu puteam trata cu uşurinţă acest fel de ameninţări. Că aceşti ticăloşi nu se dădeau în lături de a comite crime îmi dovediseră de mult, şi cu prisosinţă. Şi împotriva unui glonte venit din spate nici chiar un U.S. MARSHALL, nu prea mai are multe de spus. Eram însă hotărât să nu mă las intimidat. Faptele bandiţilor cereau pur şi simplu răzbunare. Fuseseră răpite vieţi omeneşti…

Capitolul III

– ASTA LASĂ LOCUL UNOR deducţii logice, murmură şeriful comitatului, când după ce am luat micul dejun m-am deplasat până la biroul acestuia.

Foaia de hârtie cu ameninţarea stătea expusă pe măsuţa care-i servea de birou.

– De fapt doar două. Una probează faptul că ucigaşii mai sunt aici în Canadian, şi a doua că au devenit nervoşi. Părerea mea este că au comis o greşeală majoră. Simt cum bate vântul neliniştii şi siguranţei dinspre ei. Prin urmare va trebui să-i scot din rezervă şi să-i fac să comită şi alte gafe.

– Steaua de pe bluzonul pieptului nu te obligă cu nimic să-ţi rişti viaţa marshall, dădu glas convingerii sale, şeriful.

– Când mi-am pus această stea acolo, ştiam prea bine la ce să mă aştept. Iar de dat înapoi acum nu se mai poate.

I-am zâmbit cât am putut de degajat omului păstrător al legii în comitatul său, am împăturit foiţa de hârtie pe care am pus-o în buzunarul vestei după care mi-am luat la revedere de la Shelton.

Încă nu-l ştersesem nici pe acesta de pe lista mea de bănuiţi. Era doar unul dintre cei trei care ştiau despre transportul banilor. Cu siguranţă ca şerif al comitatului nu era deloc plătit rău. În sarcina lui stătea şi colectarea taxelor şi impozitelor din întreg comitatul nu doar din oraş, şi pentru asta era îndrituit să-şi reţină cinci procente. Dar 25 000 de dolari erau o miză la care ar fi putut tânji oricare, chiar şi un şerif ca el. Dacă mai era stăpânit şi de „harul” lăcomiei.

În oraş domnea o atmosferă tipică pe timpul zilei. Pe trotuare se perindau femei, bărbaţi şi copii, care, căruţe şi şarete treceau hurducăind pe stradă în sus şi în jos, iar tot felul de strigăte îmi „gâdilau” auzul. Am intrat în clădirea băncii. Tânărul de la pupitru nu putea fi decât Lane Rodgers. Era un blond cu ochii albaştri şi arăta ca unul care nu ar face rău nici unei muşte. În orice caz nu ca unul care călăreşte aprig, opreşte ditamai poştalionul, după care împuşcă cu sânge rece doi oameni pentru a-şi însuşi prada. Cel puţin asta a fost prima mea impresie. M-am prezentat. Privirea pe care mi-o aruncă fusese aproape indiferentă.

– Mă gândeam că veţi trece pe la mine pentru a mă interoga, marshall, adăugă pe-un ton prietenos. Răsuflă adânc după care continuă. Este o afacere tragică. Doi oameni, doi oameni de treabă să fie eliminaţi uite aşa, pocni el cu degetele, de pe lumea asta. Cât de fără conştiinţă trebuie să fii…

– Just. Lipsa acestora de scrupule este greu de depăşit. Mi s-a spus că dumneata eşti unul dintre oamenii care aveau cunoştinţă de transportul banilor.

N-avea nici un rost să mai bat apa în piuă. De aceea i-am expus de îndată motivul vizitei mele.

– Este adevărat, mă privi Rodgers direct în faţă.

– Ai vorbit dumneata cu cineva despre asta?

Omul scutură capul.

– De când sunt aici vin mereu livrări de bani dinspre Amarillo, care sunt ţinute secret. Îmi privesc meseria cu mare seriozitate, marshall. Aceasta îmi asigură un venit şi-mi permite să mă îngrijesc de mama. De ce aş risca totul, pălăvrăgind?

– Prin urmare n-ai lăsat să-ţi scape către nimeni nici cea mai vagă aluzie? am stăruit eu.

— Nu, cu siguranţă, nu!

– Aseară cineva s-a introdus în camera mea de hotel pentru a-mi lăsa o ameninţare scrisă.

Am scos apoi hârtia împăturită din buzunarul vestei pentru a i-o întinde funcţionarului.

– Cunoşti cumva scrisul ăsta sau pe cineva care are talent la desen?

Tânărul înghiţi în sec, îşi umezi buzele şi la sfârşit negă dând din cap resemnat. Deja îmi făcusem o primă impresie. Lane Rodgers nu era hoţ, sau un ucigaş cu sânge rece, de aceea l-am trecut în coada listei celor bănuiţi.

În acel moment o femeie intră în clădirea băncii. Avea cel mult 30 de ani şi neobişnuit de drăguţă. Părul lung şi blond îl purta strâns într-un coc. Chipul ei avea trăsături regulate, delicate şi rasate. Gâtul zvelt care formau cu bărbia linii rotunde ireproşabile. Aceasta îi zâmbi lui Lane Rodgers, şi acest zâmbet îi dezveli buzele bine conturate şi senzuale. Da, era o persoană de-a dreptul fermecătoare. O adiere proaspătă de feminitate de degaja din toată persoana ei şi cu greu m-am putut smulge fascinaţiei şi strălucirii pe care o răspândea în jur. Mi-am ridicat pălăria stetson iar ea mă răsplăti cu un surâs prietenos.

– Soţul meu este la birou? întrebă ea întorcându-se înspre Rodgers.

– Da, doamnă, puteţi să intraţi.

Graţioasă aceasta se îndreptă înspre uşa de alături,

situată în imediata apropiere a ghişeului, bătu în lemnul uşii şi o deschise înainte de-a auzi permisiunea de intrare. În următorul moment uşa se închise în urma sa.

— Aceasta a fost doamna Wingard? am întrebat eu.

— Da, răspunse Rodgers care mi se păru că abia se trezise dintr-un vis.

Era de parcă femeia l-ar fi hipnotizat pur şi simplu prin apariţia ei.

— Nu există femeie mai frumoasă în întreg oraşul Canadian şi nici în împrejurimi.

— Într-adevăr este foarte frumoasă, am încuviinţat eu. Este din oraş, sau a adus-o aici Charley Wingard?

— A venit împreună cu Wingard în oraş, îmi mărturisi Lane Rodgers.

Mi-am pus notiţa cu ameninţarea din nou la locul ei şi am părăsit banca. Pe cealaltă parte a străzii l-am văzut pe James Shelton, şeriful comitatului. Se uită înspre mine şi nu ştiu de ce am avut impresia că mă examina cu atenţie. Îmi făcu semn, se aplecă pe sub grilajul care mărginea trotuarul şi păşi cu paşi mari şi repezi înspre mine, traversând strada, făcând ca noroiul uscat să se transforme în praf cu această ocazie.

— Bună ziua, marshall, mă salută el ducând alene mâna dreaptă la bordul pălăriei. Tot cu treaba? continuă el şi gura i se lăţi într-un zâmbet de circumstanţă.

— Bună dimineaţa. Da, vreau să nu pierd timpul degeaba. Deja am vorbit cu Rodgers.

— Şi ce crezi despre el?

— Cred că este pe deplin mulţumit cu munca pe care o depune aici.

— Deci nu l-ai crede că este unul dintre mascaţi, poate chiar şeful bandei?

— Jaful şi crimele sunt fapte incontestabile, i-am replicat eu. Trei oameni din oraş au ştiut despre transportul banilor. Rodgers a fost unul dintre aceştia.

Nu pot să-l exclud cu desăvârşire de pe lista potenţialilor făptaşi. De fapt este pe ultimul loc ca bănuit.

Privirea şerifului păru că vrea să mă străpungă.

– Şi către cine se îndreaptă bănuiala dumitale în primul rând?

Vocea sa deveni şfichiuitoare, şi aducea cu ea ceva indefinit care mă atingea însă ca o răsuflare de gheaţă.

– Păi dumneata ştii la fel de bine ca şi mine cine sunt ceilalţi doi care mai ştiau de transportul banilor, am evitat eu un răspuns direct.

– Atunci, dumneata mă bănuieşti pe mine sau pe Wingard, aproape mugi furios, şeriful. Asta nu-mi place deloc, marshall. Bănuiala dumitale mi-ar putea dăuna reputaţiei pe care am dobândit-o cu greu în toţi aceşti ani.

– Îmi pare rău, am răspuns eu. Deocamdată numai unul dintre ceilalţi trei suspecţi a putut trăda când s-a făcut transportul. Şi pe moment nu pot exclude pe nici unul, că este cel căutat.

James Shelton se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă brusc legănându-se pe picioroange. L-am privit cum se îndepărta şi mi-a fost cu desăvârşire clar că nu mi-l făcusem prin asta, prin francheţea mea adică, în nici un caz aliat sau prieten. I-am urmat exemplul şi m-am îndepărtat şi eu...

Capitolul IV

NUMELE GRĂJDARULUI era Jorge Garret. Stăteam lângă el aproape de ieslea animalelor, răsucind o ţigară pe care i-am înmânat-o după care mi-am făcut şi mie una. După ce le-am aprins şi-am inhalat primul fum, am spus:

– Am întâlnit-o pe doamna Wingard întâmplător, la bancă. O apariţie deosebit de atractivă.

– Absolut de acord, marshall. Şi dacă o să mă întrebi pe mine o să-ţi spun că nu prea se potrivesc împreună, bancherul cu doamna lui, vreau să spun. În oraş se vorbeşte că ea s-a măritat cu el numai pentru banii lui. Probabil că este destul de nefericită în oraşul ăsta mizerabil unde nimeni nu are aspiraţii prea înalte. N-am de unde să ştiu exact dar se spune că înainte de-a sosi aici a lucrat într-un oraş mare ca şi cântăreaţă şi dansatoare de varieteu. Este o doamnă de lume şi cu siguranţă într-un oraş ca şi ăsta, este ca o floare care se va ofili. Pur şi simplu nu este lumea ei.

– De unde ai tras concluzia că doamna Wingard ar fi nefericită?

– Aşa se spune. Cel puţin asta am auzit eu. Câteodată vine la mine să-şi aleagă un cal de călărie. Cine o priveşte în ochi îşi dă seama că nu simte prea mare bucurie.

I-am povestit lui Jorge Garret despre scrisoarea de ameninţare pe care am găsit-o în camera mea. Acesta fluieră printre dinţi, după care adăugă:

– Prezenţa dumitale în Canadian pare să fii făcut nervos pe unul sau altul. Va trebui să iei totuşi ameninţarea în serios marshall.

– Absolut. Va trebui doar să aştept ca individul care mi-a scris să iasă la lumină.

– Este un joc cu focul în care se va putea să-ţi frigi

degetele, marshall, se exprimă Garret.

Am ridicat din umeri.

– Dacă vreau să am succes trebuie să rămân în joc, am spus, după care am părăsit grajdul.

Era zi călduroasă. Sub tălpile cizmelor mele scrâşnea nisipul, şi zăngăneau uşor şi pintenii agăţaţi de acestea. Am apucat-o pe Main Street. Trebuia să mă afişez în faţa oamenilor printre care eram sigur că erau şi cei care mă voiau mort. Îmi era clar la ce mă expuneam, dar şi lor le era la fel de clar ce-i putea aştepta. Era singura şansă de-a ajunge la aceşti nemernici, de care n-aveam habar. Plecam de la premiza că eram urmărit pas cu pas. Sigur nu era un sentiment plăcut şi adesea era însoţit de un fior de gheaţă pe şira spinării. Trebuia să-i provoc pe bandiţi să comită o greşeală, şi acest gând începea să mă domine.

Am căutat să memorez fiecare loc pe care-l străbăteam. Între clădiri şi trotuar creşteau pe alocuri buruieni. Multe din faţadele caselor de locuit necesitau revopsiri şi văruiri proaspete. Lemnul băncilor din faţa caselor era mâncat de vremuri, carii şi mucegai. La fel şi porticurile din faţa caselor al cărui lemn fusese ros de multă vreme de carii, mirosind a moloz şi putregai.

Dinspre nord îşi făcea chiar acum intrarea în oraş o căruţă, trasă de doi cai. Doi călăreţi o însoţeau. Cei doi ca şi vizitiul care mâna caii erau îmbrăcaţi ca nişte cowboy. Am perceput strigăte venite din casele învecinate, pe lângă care trecea căruţa, după care câţiva dintre bărbaţii şi femeile care locuiau în ele le ieşiră în întâmpinare. Ceva care zăcea pe fundul căruţei îmi atrase atenţia. Cum se auzeau mai multe voci dezlânate ale oamenilor din preajmă m-am îndreptat înspre vehicul schimbându-mi direcţia. Cineva strigă:

– Acesta este şeriful federal. Aţi ajuns chiar unde trebuie.

Unul dintre călăreţii care însoţeau căruţa îşi mână calul în întâmpinarea mea se opri doar la un pas de mine se uită fix la steaua de şerif federal de pe bluzonul meu şi scrâşni:

— Pe fundul căruţei zac patru oameni morţi, marshall. I-am găsit într-o cabană de vânătoare părăsită. Cineva i-a ucis şi leşurile au început deja să putrezească. Trebuie că sunt morţi de câteva zile.

Am tresărit de parcă aş fi fost supus unui şoc electric. Au început tot felul de gânduri să-mi dea târcoale.

— Ştii cumva cine sunt cei patru oameni?

Călăreţul negă, clătinând capul. Am păşit în spre căruţa pe care vizitiul de pe capră o oprise după care am dat covorul uzat de o parte care acoperea cele patru cadavre. Era o privelişte care-ţi în îngheţa sângele în vine. Nici unul dintre morţi nu depăşise 30 de ani. Fiecare dintre aceştia erau prevăzuţi cu cingători pentru arme iar pistoalele le erau adânc înfipte în tocuri. Curioşii începură să asalteze căruţa. Am văzut şi citit pe feţele multora nedumerire şi teamă. Un tânăr dădu fuga printr-un pasaj între două clădiri pentru a vomita.

— Îi cunoaşte cineva pe aceşti oameni? am întrebat eu, privind în jur.

Cu toţii negară iar omul de pe capră mi se adresă:

— Suntem de la ranchul Shanon, marshall. Cabana părăsită în care au fost găsiţi morţii se găseşte la nord de Canadian pe malul unui afluent. Nu mai a fost folosită de vreo 2 ani, iar morţii au fost descoperiţi acolo din pură întâmplare.

Cineva strigă să apară şeriful comitatului.

— S-au găsit urme care să certifice că s-a dat o luptă? am vrut să ştiu eu.

— Nu. Pistoalele celor patru nu au fost trase din apărători. Caii lor au fugit. Este clar că cei patru au fost surprinşi de asasinii sau asasinul acestora. Stăteau la masă în cabană când i-a ajuns soarta.

Am acoperit cele patru cadavre cu covorul, şi am sărit jos, păstrând încă mirosul de moarte şi descompunere încă în nări. Şeriful comitatului, James Shelton se apropie cu paşi grăbiţi. În timp ce unul dintre cowboy îi dădea explicaţii eu m-am retras tăcut deoparte. Shelton se uită la cele patru leşuri şi dădu de înţeles că nu le-a mai văzut niciodată în viaţa lui după care mi se adresă mie:

– Ce crezi despre toată treaba asta, marshall? Are vreo legătură cu jaful diligenţii?

Deci acesta trăsese aceeaşi concluzie ca şi mine.

– Sunt convins de asta. Sunt cei patru indivizi care au oprit diligenţa şi au jefuit-o înfăptuind şi crimele pe care le cunoaştem. Au dus prada până la cabana părăsită şi l-au aşteptat acolo pe cel care-i tocmise. A venit dar cu ideea de a-i reduce pentru totdeauna la tăcere. Nici un martor! În definitiv după acest motto au acţionat şi cei patru care au atacat diligenţa. Nici un martor care să-i poată mai târziu incrimina. Şi exact după această deviză a acţionat şi creierul care a conceput totul.

Colţul gurii omului legii, se mişcă aproape involuntar în sus şi în jos, iar faţa sa împrumută o expresie posomorâtă:

– Oricine stă în spatele aceste afaceri nu se dă în lături să calce peste cadavre. Cerule mare cât de nemilos poţi să fii…

Shelton nu-şi mai termină fraza şi se întoarse înspre omul de pe capră.

– Du-i pe aceştia patru la cimitir şi înştiinţează-i pe gropari. După asta treci pe la biroul meu. Va trebui să fac un raport şi am nevoie de anumite detalii.

Shelton se întoarse înspre mine:

– Vrei să fii de faţă, marshall?

– Voi citi raportul după ce îl vei termina şerifule.

După care mi-am îndreptat privirea înspre călăreţul care mi se adresase pentru prima oară:

– Te rog să mă însoţeşti până la cabana unde i-ai găsit pe cei patru. Va trebui să studiez puţin împrejurimile.
– Nu-i nici o problemă, mă asigură omul.
Am urcat în camera mea de hotel şi-am proptit un scaun la fereastră de unde am ţinut sub observaţia strada. N-am remarcat pe nimeni care să ridice privirea înspre hotelul unde rezidam. După o oră i-am văzut pe cei trei cowboy venind de-a lungul străzii. Am deschis geamul şi am strigat.
– Un moment oameni buni. Cobor la voi.
Un minut mai târziu eram pe stradă ţinându-mi carabina strâns sub braţul stâng căruţa şi unul dintre călăreţi se îndepărtaseră ceva mai mult. Călăreţul pe care-l rugasem să mă conducă la cabana părăsită se oprise locului pentru a mă aştepta. Mi-am luat calul şi am părăsit împreună oraşul. Cowboy-ul, care se chema Larry Reynolds mi-a povestit că găsiseră morţii cu o zi mai devreme, cu puţin înainte de căderea întunericului. Dimineaţa au pornit înspre oraş. Am călărit două ore înainte de-a ajunge la cabana părăsită:
– Mulţumesc Larry, am spus. De acum încolo mă descurc singur. Poţi să te înapoiezi la fermă.
Larry Reynolds şi-a luat rămas bun iar eu am rămas singur. Am descălecat şi am înconjurat coliba în căutare de urme. Dar urmele pe care le-am găsit proveneau cu toatele de la cowboy-ii aparţinând ranchului Shannon, din momentul când au găsit şi au transportat morţii. De asemenea în corralul adiacent, acum în paragină, am găsit urme de copite dar nu se putea trage nici o concluzie.
Am intrat în colibă. Mobilierul consta din două paturi o masă, o bancă şi două scaune cioplite şi îmbinate din beţe de lemn subţire. Pe toate se depusese praful. Masa şi scaunele erau pătate de sânge. Găurile practicate în peretele de lemn arătau că asasinul trăsese un număr de focuri de armă pentru a-i lichida

pe toţi cei patru oameni care stăteau la masă; în preajma uşii zăceau la podea cel puţin o duzină de tuburi goale ale cartuşelor. Am ridicat unul pentru a-l examina pe toate părţile. Nu prezenta nimic deosebit, totuşi l-am vârât în buzunarul vestei.

Am ieşit afară. Făcusem drumul de pomană. De altfel nici nu-mi făcusem prea mari speranţe. În clipa în care m-am aburcat în şea răsună o detunătură. Glontele îmi ţiui pe deasupra capului dar zgomotul detunăturii îmi făcu calul să cadă ca lovit de fulger. Acesta mai dădu de câteva ori din copite, după care încetă orice mişcare. Încă nu se stinsese ecoul împuşcăturii când m-am aplecat cât am putut de mult după crupa calului mort pentru a mă pune la adăpost. Mi-am scos carabina Henry din apărătoare, şi după ce am îndesat un patron pe ţeavă am privit în direcţia de unde venise zgomotul detunăturii. Într-acolo erau ridicături de teren, arbuşti şi tufişuri, o mie de posibilităţi unde s-ar fi putut ascunde trăgătorul.

Mi-am spus că individul care trăsese n-a vrut să mă ucidă. Era doar un avertisment. Mă urmărise când am venit încoace cu cowboy-ul. Acum era foarte aproape dar nu-i puteam descoperi nici umbra. Am studiat împrejurimile. Timpul părea să se fi oprit în loc, doar concertul zburătoarelor mai era de auzit. În bătaia brizei se mai legănau doar frunzele arbuştilor, dar cu excepţia acestora întreaga sălbăticie părea adormită. După ce am mai aşteptat câteva minute am plecat de la convingerea că trăgătorul, oricine ar fi fost, se îndepărtase de mult. -

M-am ridicat cu precauţie în şea, fiind gata să acţionez instantaneu. Eram extrem de tensionat. Spiritul de observaţie mi se reanimă iar muşchii îmi erau încordaţi pentru o imediată reacţie. De fapt eram ca o ţintă expusă pe poligonul de tragere. Împuşcătura pe care o aşteptam însă, nu se mai produse. Asta mi-a întărit convingerea că trăgătorul nu voise să mă ucidă,

ci doar să mă intimideze, să opresc cercetările şi să dispar din oraş. Care ar fi putut fi motivul nu era greu de ghicit.

Capitolul V

CU ŞEAUA GREA ABURCATĂ pe umeri, m-am pus în mişcare. Cowboyul Larry Reynolds o luase înspre răsărit şi prin urmare acolo credeam că se găseşte şi ranchul Shannon. Cu toate că nu se făcuse cald deja începusem să transpir. Cu fiecare pas pe care-l făceam şeaua mi se părea şi mai grea. Chiar şi cizmele nu erau pregătite pentru un marş atât de îndelungat; curând picioarele parcă-mi luaseră foc şi fiecare pas pe care-l făceam mi se părea o tortură. Am încleştat dinţii şi am continuat să fac un pas după altul. A fost o sforţare care mă sleii de puteri.

Pe de altă parte mă simţeam luat în colimator. Adică cineva mă supraveghea. Gândul că poate-l aveam pe criminal pe urmele mele nu era de natură să mă liniştească. Mă întorceam frecvent în spate dar n-am putut remarca pe nimeni. Transpiraţia care mi se prelingea de pe păr îmi intrase în ochi şi-i inflamase, iar întreaga mea faţă era inundată de stropii care se scurgeau de pe bărbie. Picioarele mi le simţeam grele cât două bucăţi de plumb. Râuri de muşte atrase de transpiraţie prinseră să mă atace. Mi-ar fi plăcut să-mi pot azvârli şeaua şi s-o las în urmă. Îi blestemam în gând pe bandiţi.

Când nici nu am mai fost în stare să înghit întrucât gâtlejul şi gura mi se uscaseră, am aruncat şeaua la pământ, am îngenuncheat şi am deşurubat gâtul ploştii. Apa era călduţă cu miros sălciu dar a avut totuşi capacitatea să mă înviooreze. Am decis să fac o pauză de-o jumătate de oră. După ce mi-am răsucit o ţigară m-am ghemuit cât am putut de comod la pământ şi am început să fumez. După ce au trecut cele 30 de minute m-am ridicat gemând şi oftând de jos, mi-am aburcat din nou şeaua pe umerii care mă dureau şi-am

pornit-o mai departe.

Milă după milă, până ce în calea mea a apărut o cireadă de vite; m-am apropiat şi am văzut marca S însemnul ranchului Shannon. Puţin mai departe am dat peste un râuşor care curgea înspre sud ducând înspre oraş. Eram deja de trei ore pe drum, şi picioarele de-abia reuşeau să mă mai poarte. Am mers şchiopătând înspre o colină nu prea înaltă de unde am putut cuprinde cu privirea întreaga câmpie de unde puteam zări ranchul. Şi acesta fusese ridicat pe malurile unui râu care se vărsa în fluviul Canadian, purtând acelaşi nume ca al oraşului. În spatele acestuia am zărit numeroase culturi. Am zărit o clădire principală de locuit, un adăpost pentru personal şi alţi angajaţi ai ranchului, un grajd încăpător, magazii, adăposturi ţarcuri pentru animale, şi două corraluri în care păşteau cam la vreo 30 de cai. Trâmbe de fum se ridicau pe hornul care fusese instalat pe clădirea bucătăriei.

Câţiva dintre muncitorii ranchului, îşi vedeau de treburile lor în vreme ce din fierăria alăturată se auzeau loviturile grele de ciocan. Mi-am adunat ultimele resurse şi am păşit înspre clădirea principală a ranchului. După ce am ajuns în dreptul unei troace folosită pentru adăparea animalelor, m-am lăsat în genunchi şi mi-am cufundat capul în apa în care pluteau fire subţiri de praf. M-am proptit cu ambele mâini de marginile troacei şi fornăind ca unul dintre cabalinele strânse în zăbală m-am ridicat pe verticală. Câţiva oameni se apropiară de mine. Unul dintre ei, mi se adresă:

– Acum câteva ore s-a întors Larry la ranch şi ne-a spus că l-a însoţit pe un şerif federal la vechea cabană părăsită. Poate că eşti acest şerif federal. Văd că porţi o astfel de stea deasupra vestei.

– Da, am cârâit eu, încă cu gâtlejul uscat. Sunt U.S. DEPUTY MARSHALL, BILL LOGAN, responsabil al

curţii districtuale pentru partea de nord a Texasului. Este acasă şeful şi patronul vostru?

Individul se mărgini să rânjească ironic.

— De când îşi poartă un U.S. MARSHALL, el însuşi şeaua? Unde ţi-ai lăsat calul marshall.

În spatele meu se făcu auzită o voce morocănoasă.

— Nu-i ciudat că omul, dacă într-adevăr a fost ucigaşul, l-a pedepsit cu-o uncie de plumb pe calul pe care călăreai, şi nu pe dumneata însuşi?

M-am întors pe călcâie. Pe veranda clădirii apăruse un om cărunt a cărui vârstă am apreciat-o la vreo 50 de ani. Era înalt cu faţa brună, marcată de vreme.

— Sunteţi mister Shannon?

— În persoană.

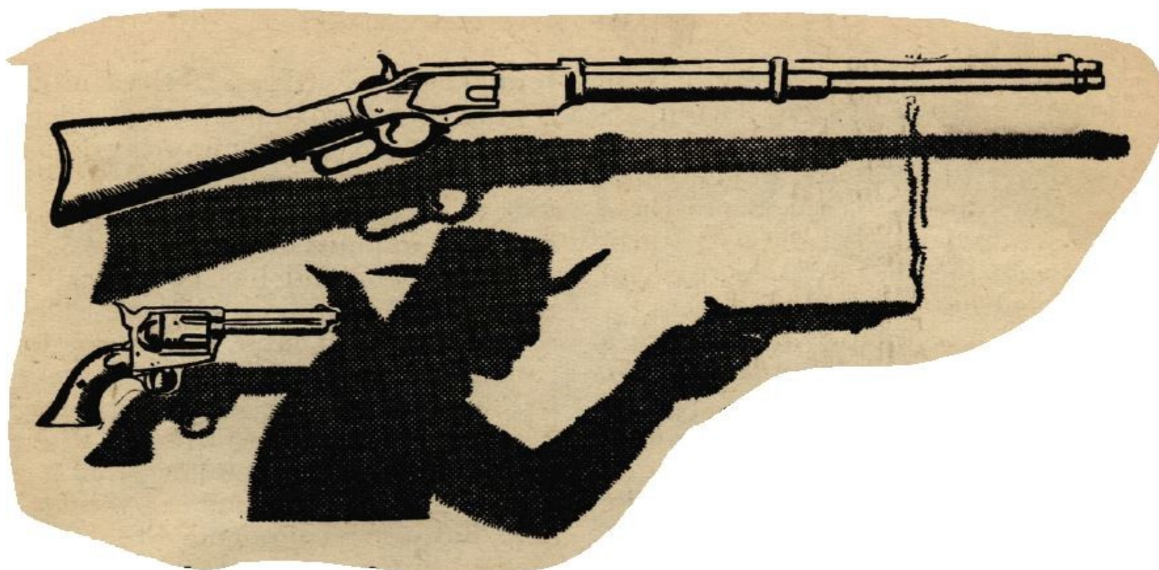
— Ucigaşul ştie foarte bine că în cazul când aş fi ucis din spate, Curtea Districtuală, ar trimite o companie întreagă de şerifi federali, care l-ar scoate pe ucigaş din pământ şi piatră seacă, i-am explicat eu omului de pe verandă procedura. De aceea încearcă să mă intimideze, să mă facă să renunţ şi să mă întorc la Amarillo, fără nici un rezultat. Acesta mi-a expediat şi în Canadian o scrisoare de ameninţare. Când am plecat înspre cabana părăsită împreună cu Larry Reynolds ne-a urmărit.

— Atunci ai venit la noi fiindcă ai nevoie de un cal, nu-i aşa?

— Exact aşa stau lucrurile.

— Atunci este în ordine. Sigur eşti flămând şi un pahar de whisky cred că nu vei refuza.

— Primesc cu plăcere o asemenea invitaţie, am spus, şi m-am pus în mişcare.

Capitolul VI

DUPĂ CE AM AJUNS în oraş după apusul soarelui, prima vizită pe care am făcut-o a fost la oficiul şerifului. James Shelton nu era prezent iar uşa de la biroul său era închisă. Mi-am condus calul înspre grajd. Jorge Garrett se uită la mine apoi la cal, sfârşind prin a spune:

– Dar ăsta nu-i calul dumitale, marshall. Ai fost plecat multă vreme. S-au iscat necazuri? Ai descoperit ceva în cabana aceea părăsită care să te poată pune pe urma ucigaşilor celor patru oameni?

– Mi-a fost împuşcat calul de sub mine, am răspuns eu. Glontele a venit din arma individului care a plănuit atacul diligenţii, i-a urmărit şi ucis pe cei patru iar în final mi-a lăsat o scrisoare de ameninţare în camera de hotel.

– Sfinte Dumnezeule, exclamă îngrozit grăjdarul scărpinându-se la gât. Dacă ar fi vrut cu adevărat individul, ai fi zăcut acum undeva ţeapăn cu un glonte tras în inimă sau în cap. Este atât de valoroasă bucata asta de tinichea de pe vesta dumitale să te expui unui

astfel de pericol?

– Nu-şi poate permite să ucidă un şerif federal. Judecătorul Humphrey ar trimite o armată de şerifi federali şi n-ar fi decât o chestiune de timp până ce ucigaşul ar fi fost încolţit şi lichidat. Vrea să renunţ, să mă întorc la Amarillo, să scriu un raport potrivit căruia cercetările n-au dus la nici un rezultat, şi să considerăm cazul închis.

– Şi această plăcere nu ţi-i să i-o faci, nu-i aşa?

– Ba-i chiar aşa.

– Atunci poate că la un moment dat va ieşi din rezervă şi-ţi va expedia o uncie de plumbi.

– Vreau să-ţi pun o întrebare Jorge, am schimbat eu, tema. Văd că eşti foarte informat cu privire la tot ceea ce se întâmplă aici în Canadian. Ai băgat cumva de seamă dacă, fie Shelton, Wingard, sau Lane Rodgers după atacul diligenţii, a părăsit pentru scurtă vreme oraşul?

Grăjdarul îşi duse mâna la buza inferioară, de care se ciupi înainte de-a răspunde:

– După ce vestea despre atacul asupra diligenţii a ajuns în oraş şeriful Shelton a pornit în fruntea unei poteri într-acolo. S-au înapoiat după câteva ore fără să fii făcut nici o brânză. Mai târziu, şeriful a plecat după câteva zile să mai examineze încă odată locul unde s-a produs jaful şi omorul. Întreaga zi a fost plecat. Dacă Wingard sau Lane Rodgers au părăsit vreunul dintre ei oraşul, nu ştiu. E greu de crezut, mai ales că nici unul dintre ei nu posedă cal. Ar fi trebuit să împrumute de la mine unul, dar acest lucru nu s-a întâmplat.

La poarta grajdului se făcu auzită o voce:

– Ai lipsit multă vreme marshall. Ai găsit vreo urmă care să te ducă mai departe în aflarea adevărului cu privire la atacul diligenţii, uciderea celor patru, aduşi în oraş de oamenii de la ferma Shannon?

M-am întors înspre vorbitor. Era şeriful James Shelton. Stătea crăcănat în poarta grajdului ţinându-şi

carabina pe umăr iar mâna pe patul ei. Mi-am îndreptat umerii şi am spus:

– Sigur că cei patru oameni ucişi de curând ar putea fi cei patru mascaţi care au săvârşit atacul asupra diligenţii. Dar mai există un al cincilea făptaş care a plănuit şi organizat totul. El i-a tocmit pe cei patru. După atac s-a întâlnit cu cei patru în cabana părăsită. Când a plecat de acolo cei patru erau deja morţi. În felul ăsta nu mai trebuia să împartă prada şi în plus îşi înlătura potenţialii martori. Prin asta omora două muşte dintr-o lovitură.

– Da, cam aşa cred şi eu, fu de acord şeriful după care se pusese în mişcare.

Intră în grajd şi examină calul cu care venisem aruncându-i o privire rapidă.

– Calul ăsta poartă însemnul ranchului Shannon, mormăi el.

I-am povestit despre împuşcătura care mi-a doborât calul. După ce am terminat, acesta a fost de părere:

– Poate că totuşi ar fi mai înţelept să opreşti cercetările. Unul care-şi omoară patru complici dintr-o singură lovitură fără să clipească nu se va împiedica de steaua de şerif a dumitale. Doar nu eşti obligat să-ţi rişti viaţa în felul ăsta, marshall.

– O să mă decid ce o să fac, am evitat eu subiectul. Jorge mi-a spus că ai călărit din nou, singur la locul unde s-a produs atacul, şerif Shelton.

Acesta dădu din cap:

– Nu-mi găseam liniştea, aveam cumva presentimentul că ceva am trecut cu vederea, replică el. Cu toate astea în ciuda unei noi cercetări asidue n-am reuşit să găsesc nimic, ridică acum neputincios şeriful din umeri.

– Ai fost azi pe cuprinsul întregii zile în oraş?

Am încercat să nu-mi scape nici cea mai mică reacţie a şerifului. Îşi miji ochii, fălcile sale începură să macine, iar privirea pe care mi-o aruncă fu de-a dreptul

duşmănoasă. El scrâşni în cele din urmă, străduindu-se să se stăpânească:

– Pentru ce această întrebare, marshall? Am eu nevoie de un alibi? Mă bănuieşti pe mine că ţi-am împuşcat calul? La dracu cu dumneata! M-am săturat să mă tot bănuieşti. Sau poate nu îţi este clar că aici în Canadian numai cu permisiunea mea poţi să faci cercetări? grohăi el. Aici eu sunt legea.

– Atacul asupra diligenţii se circumscrie legii federale, i-am răspuns eu brutal.

Înverşunarea mea împotriva şerifului comitatului spori.

– Sigur, aici în Canadian pot acţiona doar cu permisiunea dumitale. Dar nu mă poţi împiedica să-l caut pe ucigaş, în afara oraşului. De fapt am o a doua teorie şerifule, am mârâit eu.

Sprânceana sa tresări, sărind puţin în sus, ceea ce-i împrumută o expresie plină de aroganţă.

– Şi mă rog, care ar fi aceea?

– Cel de-al cincilea om a picat doar întâmplător în joc, şerifule.

– Cum trebuie să înţeleg asta?

– El a dat de bandiţii adunaţi în colibă şi i-a împuşcat. Şi-a însuşit cei 25 000 de dolari i-a dus în siguranţă şi acum aşteaptă să se depună praful şi uitarea peste toată afacerea.

– A da peste ei şi a-i împuşca n-ar fi putut-o face decât cineva care i-ar fi căutat.

– În această privinţă gândim amândoi la fel.

Shelton lăsă să-i scape aerul pe nări.

– Astea sunt pure speculaţii marshall. Dar remarc altceva. Chiar şi în această teorie eu trec drept bănuitul principal. La urma urmei doar am plecat călare de unul singur.

Acum gura i se strâmbă într-o grimasă furioasă.

– Deja s-a umplut paharul Logan şi de aici înainte îţi interzic orice activitate în oraşul meu. Dacă nu te supui

o să te închid. Cred că ne-am înţeles.

Timp de o secundă sau două privirea sa se pironi asupră-mi după care se întoarse brusc pe călcâie şi dispăru repede de acolo. Omul de la grajduri fluieră printre dinţi după care murmură:

– Aşa de supărat nu l-am văzut niciodată pe James Shelton. Cred că l-ai călcat foarte tare pe bătătură. Acum aşteaptă numai să faci o greşeală.

M-am uitat în direcţia în care dispăruse şeriful, dar nu l-am mai văzut.

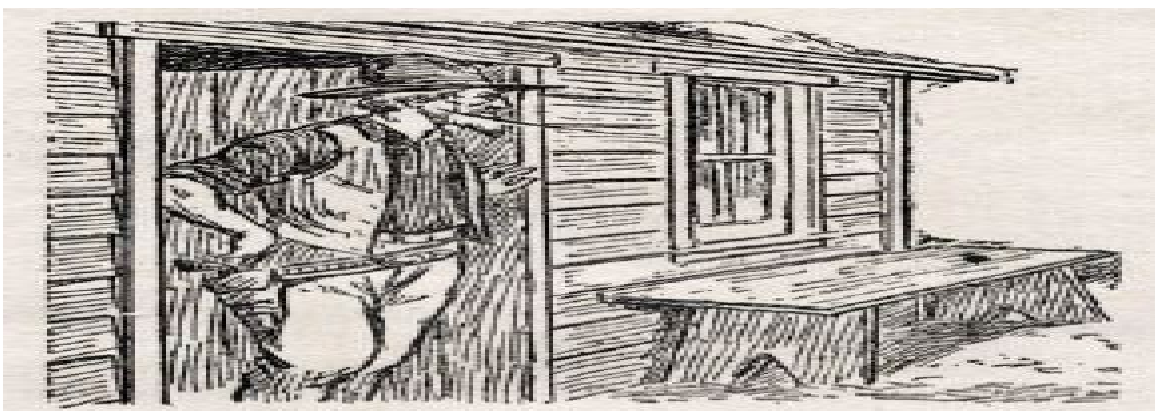
– De câtă vreme este Shelton aici şerif? l-am întrebat pe interlocutorul meu.

– A venit în Canadian acum 5 ani. Vânătoarea asupra unui bandit l-a adus în oraş.

– De ce îl vâna pe omul acela? Purta vreo insignă care-i conferea acest drept sau era o chestiune pur personală?

– Era vânător de recompense iar banditul pe care-l vâna valora 1000 de dolari. Trei prieteni îl aşteptau aici în oraşul pe care-l terorizau, atunci când a sosit Shelton; l-a prins pe individ şi i-a alungat pe cei trei. După asta i s-a oferit postul de şerif al oraşului, până ce postul de şerif al întregului comitat a devenit liber. Shelton a participat la alegeri şi şi-a câştigat postul.

Mi-am luat coburii şeii şi am părăsit grajdul. Pe când mă îndreptam către hotelul unde trăsesem l-am văzut pe şeriful James Shelton cum stătea la porticul biroului său urmărindu-mă cu privirea. Nu mi-am putut reprima impresia că uitătura sa încruntată nu era deloc de bun augur în ceea ce mă priveşte.

Capitolul VII

ÎN DIMINEAŢA ZILEI URMĂTOARE, am părăsit oraşul. Am luat-o pe şoseaua care ducea spre Pampa şi oricine care m-ar fi văzut ar fi tras concluzia că mă îndrept îndărăt, înspre Amarillo. După alte încă trei mile m-am îndreptat înspre vest, am părăsit şoseaua, am traversat RED DEER CREEK (Pârâul cerbului roşu) după care am cotit spre nord. Mă întâmpină imediat un ţinut deluros.

Am descălecat, şi mi-am tras calul de dârlogi înspre o colină, oprindu-mă în dreptul unei grupe de tufişuri. Mi-am înşfăcat carabina Henry şi m-am postat la adăpost în umbra unui arbust încercând să mă conving că nimeni nu mă urmărise. După ce am stat ascuns mai mult de o oră am ajuns la părerea că nimeni nu mă urmărise.

Mi-am reluat călăritul şi m-am îndreptat înspre fluviul Canadian, apoi înspre răsărit şi adăpostit în spatele unei coline cu vegetaţie bogată, înaltă cât statul unui om am ţinut sub observaţie oraşul unde îşi exercita legea ca şerif, James Shelton. Între timp mă convinsesem că el era omul care-i împuşcase pe cei patru bandiţi, după care îşi însuşise cei 25 000 de dolari. Nu mai avea mare importanţă dacă el îi tocmise pe cei patru mascaţi sau dacă dăduse peste ei

întâmplător şi-i lichidase ulterior pe toţi.

Fireşte că-mi lipsea dovada acestei presupuneri care se transformase treptat în convingere. Dar pentru a o obţine mă reîntorsesem din aparentul drum înspre Amarillo. Întrucât îmi interzisese să mai fac cercetări în Canadian, Shelton îmi legase cum s-ar spune, mâinile. Nu mă puteam opune fiindcă acest drept îi revenea ca şi celui mai înalt funcţionar de poliţie din oraş. Era cu alte cuvinte un lup în piele de oaie. Pe deasupra extrem de periculos. Asta îmi devenise clar aflând că înainte de a-şi exercita funcţia de păstrător al legii, fusese un temut vânător de recompense.

Am decis să am răbdare. Din când în când am văzut care şi căruţe intrând şi ieşind din oraş, călăreţi intrând şi ieşind în diferite direcţii. Oamenii din Canadian îşi vedeau de treburile lor obişnuite. Soarele strălucea pe cer şi domnea o căldură plăcută. În tufişuri zumzăiau albine şi bondari, o briză venită dinspre sud aducea o pudră fină de praf care începea să se depună. Trecu şi amiaza. În orele în care oamenii îşi făceau siesta străzile oraşului erau ca şi pustii.

Zgomotele încetaseră, orice treabă se oprise încetase activitatea vremelnic; în oraş un călăreţ îmi atrase atenţia, sau mai bine spus o călăreaţă. Aceasta purta o pălărie *stetson* de culoare neagră, iar părul lung şi blond îi flutura pe umeri. Era îmbrăcată în nişte pantaloni cenuşii de călărie o bluză albă peste care se încinsese cu o vestă din piele de culoare brună. În picioare purta cizme de călărie de culoare neagră. Am recunoscut-o instantaneu. Era doamna Wingard, frumoasa soţie a directorului băncii din oraş. De la Jorge Garrett aflasem că din când în când împrumuta un cal pentru a călări o bucată de vreme.

Mrs. Wingard părăsea oraşul Canadian călărind înspre răsărit. Era doar într-un trap domol. Copitele calului ei, nu stârneau decât foarte mici nori de praf în aerul cald. După ce trecu de colina în dreptul căreia

stăteam eu ascuns, mi-am concentrat din nou atenţia asupra oraşului. După o jumătate de oră am zărit un al doilea călăreţ care călărea dinspre oraş, şi care-mi era foarte cunoscut. Şeriful James Shelton! Acesta o pornise însă înspre nord. Şeriful îşi mână calul peste podul de lemn care permitea trecerea pe celălalt mal al fluviului Canadian, apoi dispăru după nişte deluşoare joase aşa încât pieri din raza privirilor mele.

Am încălecat şi l-am urmărit. După ce am traversat la rândul meu fluviul şi am trecut de o măgură impozantă presărată cu verdeaţă l-am putut zări din nou pe şeriful comitatului. Acesta părăsise şoseaua care ducea la Perryton şi se reîntorcea prin iarba înaltă pe alocuri până la şoldul unui om, îndărăt înspre oraş. De astă dată în direcţia sud-est. Odată ajuns la fluviu descălecă, îşi legă calul de un arbust şi împinse o barcă în valuri, ascunsă undeva pe malul apei. Sări de pe mal într-însa şi deşi barca se clătina în toate părţile reuşi să apuce vâsla care fusese ascunsă în barcă.

De cealaltă parte a fluviului un călăreţ îşi mână calul în intrândul în formă de V, dintre două coline. Mai bine spus o călăreaţă. Era doamna Wingard. Acum am început să gândesc cu febrilitate. Această întâlnire nu era nicidecum întâmplătoare. Cei doi aveau ceva de ascuns. Am descălecat, mi-am condus calul sub protecţia unor arbuşti, şi m-am aşternut la pândă. Femeia plasată cu calul între cele două coline îl aştepta pe James Shelton. Aceasta se aşeză jos la mal şi aşteptă până ce barca acostă şi el păşi pe uscat.

Bărbatul păşi pe mal printre bălării şi o cuprinse în braţe. S-au sărutat. În cele din urmă frumoasa doamnă se desprinse din braţele bărbatului şi făcu un pas în spate. Shelton se apucă să-i vorbească. Vorbele pe care le spunea îi erau însoţite de gesturi energice. Luă cuvântul şi femeia. Shelton păşi înspre ea, dar femeia se trase îndărăt. Se părea că cei doi începuseră să se certe. Încordarea care mă cuprinse crescu în

amplitudine. În cele din urmă femeia renunţă şi se îndreptă înspre calul său. James Shelton, o urmări, a ajunse apucând-o de braţ, iar în cele din urmă o înşfăcă de păr trăgând-o îndărăt.

Ţipătul ei ascuţit îmi zgârâie de-a dreptul auzul. Ea se roti pe călcâie şi încercă să-l lovească. Şeriful pară lovitura cu braţul stâng îi dădu drumul părului, după care o lovi cu pumnul drept în cap. *Stetsonul* îi zbură într-un cerc amplu aterizând pe pământ, iar femeia căzu jos unde rămase câteva secunde nemişcată. După care ridicându-se, încercă să fugă împleticindu-se, de furia şerifului. Dar din câţiva paşi acesta o ajunse, o apucă din nou de păr, şi-i smuci capul înspre ceafă. Din nou izbucni ţipătul isteric al femeii. Era timpul să intervin. Aşa cum îl ştiam deja pe Shelton după reputaţie n-ar fi fost exclus s-o ucidă pe femeie. Mi-am scos carabina şi am tras un glonte pe deasupra capului şerifului.

Acesta sări în sus se uită intens în direcţia mea se roti apoi pe călcâie, repezindu-se la calul doamnei Wingard. O secundă mai târziu o zbughi de-acolo de parcă l-ar fi fugărit toate furiile. Se mai auzeau bătăile copitelor calului pe care-l călărea când dispăru într-o vâlcea, ca pe urmă loviturile copitelor calului să se piardă ca un ecou în depărtare. În cele din urmă se înstăpâni liniştea. Am călărit până la fluviu, am rămas mascat în dreptul unui arbust şi am strigat.

– Ia barca Mrs. Wingard.

Aceasta îşi reveni, se repezi înspre fluviu încă împleticindu-se, împinse barca în apă şi se urcă în ea. Mica ambarcaţiune fu târâtă de curent întrucât doamna nu stăpânea tehnica vâslitului. În cele din urmă reuşi totuşi să ajungă pe celălalt mal deşi fuseseră cel puţin 200 de iarzi depărtare, de locul unde ar fi trebuit să acosteze dacă ar fi urmat o linie dreaptă. Am călărit înspre ea. Pe faţa ei se răsfăţa un hematom sub ochiul stâng, de toată „frumuseţea” iar

părul îi căzuse în neorânduială pe frunte. În afară de umflătura de pe faţă, în ochii acesteia se reflecta frica şi groaza, era de parcă ar fi suferit un şoc.

– A vrut să mă ucidă, bolborosi ea. Acest porc mizerabil a vrut să mă ucidă. Dumnezeule mare!

Se prăbuşi în genunchi şi începu să plângă în hohote. Tremura din toate încheieturile. Râuri de lacrimi i se scurgeau din ochi. Şi deşi îngenunchease înaintea mea ca un boţ de mizerie nu eram în postura de-a simţi milă pentru ea. Primise ceea ce merita. Am aşteptat până ce îşi reveni cât de cât în fire pentru a începe să vorbească. Am rugat-o apoi să-mi povestească tot ceea ce s-a întâmplat. Printre sughiţuri doamna Wingard a început să povestească...

Capitolul VIII

DOAMNA WINGARD ŞI CU MINE am stârnit destulă rumoare când am păşit împreună pe străzile oraşului. Femeia călărea pe calul şerifului. Am condus-o acasă şi am aşteptat până ce uşa s-a închis în urma ei. Se formase o mulţime de oameni. Charley Wingard apăru cu o privire întrebătoare în ochi îndreptată înspre mine.

– Ce s-a întâmplat cu soţia mea? De ce ai adus-o dumneata acasă? A fost azvârlită de pe cal? Este rănită?

– La întrebările astea va răspunde cel mai bine soţia dumitale, Mr. Wingard, i-am dat eu să înţeleagă. După asta m-am întors înspre mulţimea adunată în jur şi am întrebat:

– În ultima oară James Shelton trebuia să se fii reîntors călare în oraş. L-a văzut cineva?

Câţiva dintre oameni, bărbaţi şi femei scuturară capul a negaţie. Un murmur de negaţie se făcu auzit.

– Unde locuieşte şeriful? am întrebat eu.

Unul dintre oameni îmi descrise casa unde locuia şeriful, precum şi cum să ajung până acolo. Uşa era închisă. Mi-am dus calul în grajd.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Jorge Garrett.

– Unde este calul împrumutat de Mrs. Wingard? De ce ai întrebat unde se află şeriful, marshall? Calul ăsta îi aparţine dânsului. Este vreo legătură între asta şi faptul că Mrs. Wingard şi-a pierdut undeva în afara oraşului calul?

– Între cei doi există o relaţie, am spus eu.

– Cum?

– Acum trei zile, şeriful a rugat-o pe Mrs. Wingard să părăsească oraşul împreună cu el. I-a dat de înţeles că ar avea destui bani să înceapă alături de el o nouă viaţă. Mrs. Wingard a cerut timp de gândire. După cum se ştie, oamenii de la ferma Shannon, i-au adus în oraş pe cei patru oameni împuşcaţi. Bănuiala că a existat un al cincilea om care i-a împuşcat pe cei patru şi le-a răpit prada, s-a răspândit în tot oraşul şi a ajuns şi la urechile doamnei Wingard. Şeriful şi-a dat apoi întâlnire cu ea aici pe malul fluviului. Voia să obţină răspunsul la cererea lui. Doamna Wingard refuză să-l urmeze spunându-i că este un ucigaş cu sânge rece, şi că banii cu care ei trebuiau să înceapă o nouă viaţă nu erau alţii decât banii furaţi. Am fost martor când Shelton a doborât-o la pământ şi am reuşit să-l împiedic la timp s-o omoare.

– Asta este deci? Şi-a însuşit el cei 25000 de dolari?

– Da. I-a reuşit să ia urma bandiţilor şi să-i surprindă în cabana părăsită. Când s-a văzut în posesia atâtor bani l-a cuprins lăcomia. Pentru el a fost ca o lovitură a sorţii. Acum putea pleca încotro voia cu femeia visurilor sale şi pe care o iubea. Dar aceasta n-a intrat în jocul său.

Grăjdarul se scărpină la obraz.

– Atunci probabil că Shelton a şi fugit din oraş odată cu prada. Dacă nu-şi cruţă calul în trei sau patru ore poate ajunge în rezervaţia indienilor. După încă vreo două ore poate ajunge în Kansas.

– Părerea mea este că banii se mai găsesc încă acasă la el, am replicat eu. De fapt Shelton ar fi trebuit să

ajungă în oraş înaintea mea şi a doamnei Wingard. Trebuie că l-a reţinut ceva.

– După tot ce s-a întâmplat nu cred că mai poate rămâne în oraş. Dacă banii sunt într-adevăr acasă la el, cu siguranţă nu va încerca să şi-i ia. Acum totul merge pe viaţă sau moarte. În cazul unei condamnări va petrece mulţi ani după gratii. Nu cred că va risca asta, altfel existenţa sa va fi ruinată. Nu cred că-şi va asuma riscul şi va veni să-şi ia banii.

– O să vedem, am spus, dar nici eu nu eram sigur că bănuielile mele se vor adeveri.

Nu puteam exclude faptul că Shelton putea ascunde banii undeva în sălbăticie. În felul ăsta îşi luase deja un avans considerabil, mai ales dacă eu persistam să rămân în oraş, pentru a-l aştepta. Cu toate astea trebuia să-mi asum riscul. Nu aveam cea mai vagă ideea unde s-ar fi putut găsi acum. Dacă fugise eram nevoit să-i iau urma iar dacă părăsise Texasul era aproape scăpat. Deşi lămurisem cazul nu simţeam nici o mulţumire. Pentru mine sfârşitul misiunii era atunci când Shelton se va afla după gratii. Pentru că-i ucisese pe cei patru bandiţi nu primea pedeapsa cu spânzurătoarea. Dar pentru că el, un om al legii căutase să-şi însuşească banii, pentru asta va primi o pedeapsă grea. Nu putea conta pe milă, sau circumstanţe atenuante. Shelton nu mai avea nimic de pierdut. Mai întâi Mrs. Wingard îl dezamăgise profund. Asta l-a şi demascat. Dacă va veni în Canadian, va fi nu numai să-şi ia banii ci şi să se răzbune. Ura sa împotriva femeii şi a mea, va fi determinantă…

Capitolul IX

PRINTR-O FEREASTRĂ CARE SE PUTEA trage în sus, am putut pătrunde în locuinţa şerifului. Se compunea doar din două camere mici şi o bucătărie care-i servea şi de locuinţă pe timpul zilei. Etaj nu poseda mica clădire. Soarele se cobora treptat peste dealurile din vest, şi în curând se va instala amurgul şi întunericul. M-am postat la pândă în dormitorul şerifului. Aici întunericul părea complet, nemaiputându-se distinge nimic. Uşa de la bucătărie o lăsasem întredeschisă. În oraş începuseră să latre câinii. Din când în când percepeam nechezatul vreunui cal. Minutele se scurgeau unele după altele, se făcură un sfert de oră şi aşa mai departe. Timpul se târa cu greutate. Se apropia deja miezul nopţii când am auzit un scârţâit uşor.

Deodată m-am încordat ca un arc, până la ultima fibră a corpului meu. Mi-am reţinut şi respiraţia sau o făceam extrem de uşor de parcă m-aş fi temut că m-ar fi putut trăda. Mâinile îmi erau parcă lipite pe patul carabinei mele, marca Henry. Cineva pătrunsese într-adevăr în încăpere. Un chibrit scăpără şi făcu lumină. La lumina fantomatică a acestuia l-am putut

recunoaşte pe James Shelton. Am resimţit o adâncă satisfacţie. Prin urmare intuiţia mea nu mă înşelase. Am mai perceput un zgomot uşor în clipa când Shelton era pe punctul de a-şi aprinde o lampă de bucătărie. Acesta ţinu flăcăruia chibritului aproape de fitil. Acesta se aprinse, pâlpâi de câteva ori apoi flacăra lămpii se regulariză. După ce Shelton înşurubă din nou cilindrul, mării dimensiunea fitilului, flacăra se înteţi iar umbra omului, uriaşă şi grotescă se proiectă pe pereţi. Shelton deschise un cufăr, scoase câteva pături la iveală pe care le azvârli nepăsător deoparte, după care scoase cu ambele mâini ceea ce păreau a fi coburii unor şei, afară.

Sosise timpul să intervin. M-am ridicat uşor ca un fulg, în picioare, şi din doi paşi am fost la uşă, am dat-o brusc deoparte şi am îndreptat vârful carabinei înspre Shelton. A fost şi momentul în care acesta deveni conştient de prezenţa mea acolo. Coburii îi alunecară cu un zgomot înfundat la podea, iar dreapta îi alunecă înspre revolver.

– Stop! i-am şuierat eu.

Raţiunea se impusese de data asupra reflexului omului şi mâna i se opri la jumătatea mişcării, Shelton împietrind în poziţia în care se găsea. Pe chipul său pe care-l luminau slab flăcările lămpii se oglindeau multe. Ochii săi scăpărau. Aşa cum arăta părea o fiară încolţită.

– Sus mâinile şi întoarce-te! i-am poruncit eu. Ca şi cum ar fi ieşit aerul dintr-un balon pus sub presiune, respiraţia îi ieşi greu din plămânii încărcaţi, umerii i se coborâră iar mâna îi atârnă moale, fără vlagă, pe lângă tocul revolverului.

– Comedia s-a terminat, Shelton! am spus eu pe un ton caustic. Faci cum crezi. Până acum te-ai ales cu câţiva ani de temniţă, dar dacă duci mâna la armă…

Nu mi-am mai terminat fraza.

– Totul pare să fie împotriva mea acum, nu-i aşa

Logan? Dacă blestematul ăla de cal nu şi-ar fi rupt piciorul aş fi fost departe până acum. La dracu cu tine, Logan. Nu mi-ai adus decât ghinion.

− Nu vezi lucrurile corect, Shelton, i-am replicat eu. Câteodată întâmplarea îţi croieşte soarta. Singur ai intrat în asta în momentul când ai decis să-ţi însuşeşti banii aparţineau băncii. Acum ridică mâinile în sus şi întoarce-te. Fii raţional şi nu-ţi înrăutăţi situaţia.

− Te-am subestimat Logan. În clipa când ai părăsit oraşul am fost convins că ai renunţat şi ai plecat cu coada între picioare.

− Nu a fost singura ta greşeală.

Încet Shelton se întoarse pe călcâie. Când îmi întoarse mai întâi partea stângă cu dreapta încercă să înşface revolverul. Dar la aşa ceva mă gândisem. Partea din faţă a corpului său se îndreptă către mine, ridicându-şi arma cu 6 gloanţe, dar nu mai apucă să tragă. I-am trimis un glonte în şold iar piciorul drept îi fugi ca tras de sfoară de pe podea, iar omul se prăbuşi jos ca lovit de pumnul lui Satan. Ţipătul său chinuit se amestecă cu bufnetul înfundat al căderii. Revolverul lui zăcea la podea. Am făcut doi paşi în faţă şi i-am dat cu piciorul, azvârlindu-i-l sub masă. M-am întors apoi înspre individul care gemea la podea şi am îndreptat arma asupra sa.

− Ei, de-acum nu vei mai scăpa cu câţiva ani de temniţă. Shelton, am scrâşnit eu. Se adaugă la toate şi tentativa de asasinare a unui şerif federal. Pentru asta eşti trimis direct la spânzurătoare.

− Du-te dracului! spumegă plin de furie Shelton. Regret amarnic că acolo la cabană ţi-am ucis numai calul. Ar fi trebuit să-ţi trimit un glonte drept între ochi.

− Astea sunt micile greşeli care răstoarnă buturuga mare, ce să-ţi spun! Şi-acuma sus, Shelton. Îţi voi acorda ocazia să vezi cum arată şi celula din biroul tău de şerif pe dinăuntru. Sus şi curaj, băiatule. În temniţă

vei mai beneficia şi de atenţia doctorului.

Shelton se mărgini să scrâşnească din dinţi. Focul urii din ochii lui se stinse. Începu să păşească şchiopătând, presându-şi ambele palme pe rana de la şold, înspre uşă. Recunoscuse în sfârşit că pierduse miza şi că acum era bun de plată.

SFÂRŞIT

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

ÎN CURÂND - NOI AVENTURI

